

บทที่ 4

ผลการศึกษาและการอภิปรายผล

การศึกษาเรื่อง “แนวทางในการพัฒนาขั้นตอนการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551” จากผู้ปฏิบัติงานในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ จำนวนทั้งสิ้น 177 ราย นำมาเป็นแหล่งข้อมูลในการวิเคราะห์ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ความรู้ในเรื่องความหมายของการค้ามนุษย์ที่ปรากฏตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

ส่วนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นในการดำเนินการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ส่วนที่ 5 การทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ส่วนที่ 6 การเปรียบเทียบแนวทางการพัฒนาขั้นตอนการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ส่วนที่ 7 การอภิปรายผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง ระยะเวลาในการทำงาน และการได้รับอบรมเรื่องการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1.1 เพศ

กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ร้อยละ 72.9 และ ร้อยละ 27.1 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1

จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
หญิง	129	72.9
ชาย	48	27.1
รวม	177	100.0

1.2 อายุ

กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 39.5 มีอายุ ต่ำกว่า 30 ปี รองลงมา ร้อยละ 28.2 มีอายุ 31-40 ปี ร้อยละ 18.6 มีอายุมากกว่า 51 ปี ขึ้นไป และน้อยที่สุด ร้อยละ 13.6 มีอายุ 41-50 ปี (ตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2

จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 30 ปี	70	39.5
31-40 ปี	50	28.2
41-50 ปี	24	13.6
51 ปี ขึ้นไป	33	18.6
รวม	177	100.0

Max = 60.00 Min = 23.00 $\bar{X}$ = 36.85

1.3 ระดับการศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 79.1 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 19.8 สูงกว่าปริญญาตรี และมี ร้อยละ 1.1 ที่การศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี (ตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3

จำนวนและ ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ปริญญาตรี	140	79.1
สูงกว่าปริญญาตรี	35	19.8
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2	1.1
รวม	177	100.0

1.4 ตำแหน่ง

กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 42.9 เป็นหัวหน้าบ้านพัก รองลงมา ร้อยละ 28.8 เป็นนักสังคมสงเคราะห์ และ ร้อยละ 4.5 เป็นบุคคลากรอื่น ๆ เช่น การเงิน ตามลำดับ (ตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4

จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตำแหน่งงาน

ตำแหน่งงาน	จำนวน	ร้อยละ
หัวหน้าบ้านพัก	76	42.9
นักสังคมสงเคราะห์	51	28.8
นักจิตวิทยา	35	19.8
อื่น ๆ	8	4.5
นักพัฒนาสังคม	7	4.0
รวม	177	100.0

1.5 ระยะเวลาในการทำงาน

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 57.1 มีระยะเวลาทำงานสูงสุด 1-5 ปี รองลงมา ร้อยละ 19.8 มีระยะเวลาทำงานมา 21 ปีขึ้นไป และ ร้อยละ 10.2 มีระยะเวลา 6-10 ปี ระยะเวลาในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับด้านการค้ามนุษย์ สูงสุดเท่ากับ 40 ปี ระยะเวลาต่ำสุด 1 ปี เนื่องจากพระราชบัญญัติป้องกันและแก้ไขปัญหการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 พึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2551 (ตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5

จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนก
ตามระยะเวลาในการทำงาน

ระยะเวลาในการทำงาน	จำนวน	ร้อยละ
1-5 ปี	101	57.1
6-10 ปี	18	10.2
11-15 ปี	16	9.0
16-20 ปี	7	4.0
21 ปี ขึ้นไป	35	19.8
รวม	177	100.0

Max = 40.00 Min = 1.00 $\bar{X}$ = 9.61

1.5 การได้รับอบรมเรื่องการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 55.9 เคยได้รับการอบรมเรื่องการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ แต่ผู้ที่ไม่เคยรับการอบรม มี ร้อยละ 44.1 (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6

จำนวน ร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการได้รับการอบรม
เรื่องการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

การได้รับอบรม	จำนวน	ร้อยละ
เคย	99	55.9
ไม่เคย	78	44.1
รวม	177	100.0

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับความหมายของการค้ามนุษย์ที่ปรากฏ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

การศึกษาคำถามเกี่ยวกับความหมายของการค้ามนุษย์ที่ปรากฏตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 จำแนกตามสาระสำคัญ ๆ ในประเด็นดังต่อไปนี้

- 1) การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ
- 2) การบังคับแรงงานหรือบริการ
- 3) ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
- 4) การคัดแยกผู้เสียหาย
- 5) การให้ความช่วยเหลือในกรณีที่เป็นผู้เสียหาย และ
- 6) การให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ไม่ใช่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ผลการศึกษามีดังนี้

2.1 การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ

การศึกษาคำถามเกี่ยวกับความหมายของการค้ามนุษย์ที่ปรากฏตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ในประเด็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบพบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 99.4 มีความรู้ในเรื่องของการหลอกลวงเด็กให้มาขอทานถือเป็นการค้ามนุษย์ รองลงมา ร้อยละ 91.0 มีความรู้ ว่าพฤติกรรมแสวงหาประโยชน์จากการค้ามนุษย์ไม่จำเป็นต้องอยู่ในรูปแบบของการซื้อ-ขาย เสมอไป และมีเพียง ร้อยละ 46.3 ที่มีความรู้ ว่าผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์มักจะถูกแสวงหาผลประโยชน์โดยการข่มขู่จากนายหน้าทุกครั้ง (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7
จำนวนและ ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามความรู้ในเรื่อง
ความหมายของการค้ามนุษย์ จำแนกตาม
การแสวงประโยชน์โดยมิชอบ

การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ	ใช่	ไม่ใช่	คำตอบ
การหลอกลวงเด็กให้มาขอทาน ถือเป็นการค้ามนุษย์	99.4 (176)	0.6 (1)	ใช่
พฤติกรรมแสวงหาประโยชน์จากการค้ามนุษย์ ไม่จำเป็นต้องอยู่ในรูปแบบของการซื้อ-ขาย เสมอไป	91.0 (161)	9.0 (16)	ใช่
การแสวงหาประโยชน์จากบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยการบังคับให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งกระทำ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง เรียกว่าการค้ามนุษย์	86.4 (153)	13.6 (24)	ใช่
ผู้ให้ที่พักพิงแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อแสวงหา ประโยชน์จากบุคคลดังกล่าวถือว่าการค้ามนุษย์	71.2 (126)	28.8 (51)	ใช่
ผู้หญิงที่ค้าประเวณีถือเป็นการค้ามนุษย์	68.9 (122)	31.1 (55)	ไม่ใช่
การค้ามนุษย์ไม่จำเป็นต้องมีนายหน้า	50.3 (89)	49.7 (88)	ใช่
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์มักจะถูกแสวงหา ผลประโยชน์โดยการข่มขู่จากนายหน้าทุกครั้ง	46.3 (82)	53.7 (95)	ไม่ใช่

2.2 การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ

จากการศึกษาความรู้ในเรื่องความหมายของการค้ามนุษย์ที่ปรากฏตามพระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ในประเด็นการบังคับใช้แรงงานหรือบริการ
พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 95.5 มีความรู้ว่าการลักพาตัวเพื่อบังคับให้ผู้อื่นขอทานถือเป็นการค้า
มนุษย์ รองลงมา ร้อยละ 92.1 มีความรู้ว่าการข่มขู่จากนายหน้าทุกครั้ง

รูปแบบของเงินตราเท่านั้น และมีเพียง ร้อยละ 66.1 ที่มีความรู้ว่าการบังคับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เคลื่อนย้ายจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยใช้กำลังประทุษร้าย ถือเป็นการค้ามนุษย์ (ตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.8

จำนวนและ ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามความรู้ในเรื่อง

ความหมายของการค้ามนุษย์ จำแนกตาม

การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ

การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ	ใช่	ไม่ใช่	คำตอบ
การลักพาตัวเพื่อบังคับให้ผู้อื่นขอทานถือเป็นการค้ามนุษย์	95.5 (169)	4.5 (8)	ใช่
ผลประโยชน์ตอบแทนที่ได้จากการค้ามนุษย์อยู่ในรูปแบบของเงินตราเท่านั้น	92.1 (163)	7.9 (14)	ไม่ใช่
การหลอกลวงให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยใช้กลอุบาย เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ถือเป็นพฤติกรรมหนึ่งของการค้ามนุษย์	91.5 (162)	8.5 (15)	ใช่
แรงงานที่ถูกบังคับให้ทำงานโดยไม่ยินยอมพร้อมใจ ถือเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	86.4 (153)	13.6 (24)	ใช่
ปัจจุบันยังไม่มี การให้เงินทุนเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	82.5 (146)	17.5 (31)	ไม่ใช่
การบังคับให้บุคคลอื่นกลัวและยอมทำตามในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ถือเป็นพฤติกรรมของการค้ามนุษย์	71.2 (126)	28.8 (51)	ใช่
การบังคับให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งเคลื่อนย้ายจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง โดยใช้กำลังประทุษร้าย ถือเป็นการค้ามนุษย์	66.1 (117)	33.9 (60)	ใช่

2.3 ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

จากการศึกษาความรู้ในเรื่องความหมายของการค้ามนุษย์ที่ปรากฏตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ในประเด็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 95.5 มีความรู้ว่าการใช้อำนาจโดยมิชอบบังคับให้ผู้อื่นค้าประเวณีถือเป็นพฤติกรรมหนึ่งของการค้ามนุษย์ รองลงมา ร้อยละ 93.8 มีความรู้ว่ามีผู้ที่ถูกลักพาตัวไปเพื่อบังคับให้ขอทาน ถือเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ และ ร้อยละ 44.1 มีความรู้ว่ามีผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ทุกคนจะถูกทำให้หมดอิสรภาพ (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9

จำนวนและ ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามความรู้ในเรื่อง
ความหมายของการค้ามนุษย์ จำแนกตาม
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	ใช่	ไม่ใช่	คำตอบ
การใช้อำนาจโดยมิชอบบังคับให้ผู้อื่นค้าประเวณี ถือเป็นพฤติกรรมหนึ่งของการค้ามนุษย์	95.5 (169)	4.5 (8)	ใช่
ผู้ที่ถูกลักพาตัวไปเพื่อบังคับให้ขอทาน ถือเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	93.8 (166)	6.2 (11)	ใช่
ผู้เสียหาย คือ ผู้ที่ถูกซื้อ ขาย เพื่อนำไปสร้างประโยชน์ให้แก่บุคคลอื่น	92.1 (163)	7.9 (14)	ใช่
การค้ามนุษย์มีการใช้ผลประโยชน์เป็นสิ่งล่อใจ	80.8 (143)	19.2 (34)	ใช่
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ คือ ผู้ที่ถูกใช้กำลังบังคับให้ทำงานเท่านั้น	87.6 (155)	12.4 (22)	ไม่ใช่
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ คือ ผู้ที่ถูกผู้อื่นใช้กลอุบายหลอกล่อให้กระทำการสิ่งหนึ่งสิ่งใด	72.3 (128)	27.7 (49)	ใช่
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ คือ ผู้ที่ถูกดำเนิน การจัดหาเพื่อให้ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง	66.1 (117)	33.9 (60)	ใช่

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	ใช่	ไม่ใช่	คำตอบ
การหลอกลวงให้บุคคลใดบุคคลหนึ่ง กระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยความเต็มใจ เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ไม่ถือเป็นพฤติกรรมการค้ามนุษย์	64.4 (114)	35.6 (63)	ไม่ใช่
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ทุกคนจะถูกทำให้หมดอิสรภาพ	44.1 (78)	55.9 (99)	ไม่ใช่

2.4 การคัดแยกผู้เสียหาย

จากการศึกษาความรู้ในเรื่องความหมายของการค้ามนุษย์ที่ปรากฏตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ในประเด็นการคัดแยกผู้เสียหายพบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 98.9 มีความรู้ว่ ทีมสหวิชาชีพประกอบไปด้วยนักสังคมสงเคราะห์ ตำรวจ นักจิตวิทยา นักกฎหมาย แพทย์ ฯลฯ รองลงมา ร้อยละ 92.7 มีความรู้ว่องค์กรที่ทำหน้าที่ในการรับแจ้งมีเฉพาะองค์กรภาครัฐเท่านั้น และมีเพียง ร้อยละ 1.7 ที่มีความรู้ว่ ทีมสหวิชาชีพมีหน้าที่ในการวางแผนเพื่อให้การช่วยเหลือผู้เสียหาย (ตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10

จำนวนและ ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนการคัดแยก

ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์จำแนกตามการคัดแยก

ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

การคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	ใช่	ไม่ใช่	คำตอบ
ทีมสหวิชาชีพประกอบไปด้วยนักสังคมสงเคราะห์ ตำรวจ นักจิตวิทยา นักกฎหมาย แพทย์ ฯลฯ	98.9 (175)	1.1 (2)	ใช่
องค์กรที่ทำหน้าที่ในการรับแจ้งมีเฉพาะองค์กรภาครัฐเท่านั้น	92.7 (164)	7.3 (13)	ไม่ใช่

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

การคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	ใช่	ไม่ใช่	คำตอบ
ในการสอบข้อเท็จจริงต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน 24 ชั่วโมง	84.2 (149)	15.8 (28)	ใช่
ในการสอบข้อเท็จจริงในปัจจุบันมีแบบฟอร์มที่เป็นมาตรฐาน	78.0 (138)	22.0 (39)	ใช่
การจัดเตรียมล่วมเป็นหน้าที่ของทิมสหวิชาชีพ กรณีที่ผู้เสียหายเป็นชาวต่างชาติ	77.4 (137)	22.6 (40)	ใช่
การจัดเตรียมล่วมเป็นหน้าที่ของทิมสหวิชาชีพ กรณีที่ผู้เสียหายเป็นชาวต่างชาติ	77.4 (137)	22.6 (40)	ใช่
เมื่อได้รับแจ้งข้อมูล ท่านสามารถให้ความช่วยเหลือผู้เสียหายได้ทันที	48.6 (86)	51.4 (91)	ไม่ใช่
ทิมสหวิชาชีพมีหน้าที่ในการวางแผนเพื่อให้ การช่วยเหลือผู้เสียหาย	1.7 (3)	98.3 (174)	ไม่ใช่

2.5 การให้ความช่วยเหลือในกรณีที่เป็นผู้เสียหาย

จากการศึกษาความรู้ในเรื่องความหมายของการค้ามนุษย์ที่ปรากฏตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ในประเด็นการให้ความช่วยเหลือในกรณีที่เป็นผู้เสียหาย พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 99.4 มีความรู้เมื่อสอบข้อเท็จจริงแล้วพบว่าเป็นผู้เสียหายท่านต้องให้ความคุ้มครองแก่ผู้เสียหาย ผู้เสียหายเฉพาะคนไทยรองลงมา ร้อยละ 97.7 มีความรู้ ไม่ใช่เฉพาะผู้เสียหายชาวไทยเท่านั้นที่จะได้รับการบำบัดฟื้นฟูทางด้านร่างกาย และจิตใจ และ ร้อยละ 54.2 มีความรู้ ผู้เสียหายจะได้รับความช่วยเหลือในการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด กรณีเป็นความประสงค์ของผู้เสียหาย (ตารางที่ 4.11)

ตารางที่ 4.11

จำนวนและ ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ จำแนกตามการให้ความช่วยเหลือใน
กรณีที่เป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

การให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ผู้เสียหาย จากการค้ามนุษย์	ใช่	ไม่ใช่	คำตอบ
เมื่อสอบข้อเท็จจริงแล้วพบว่าเป็นผู้เสียหายท่านต้องให้ ความคุ้มครองแก่ผู้เสียหาย	99.4 (176)	0.6 (1)	ใช่
ผู้เสียหายเฉพาะคนไทยเท่านั้นจะได้รับการบำบัดฟื้นฟู ทางด้านร่างกาย และจิตใจ	97.7 (173)	2.3 (4)	ไม่ใช่
เมื่อผู้เสียหายที่ได้รับการส่งกลับภูมิลำเนาแล้ว ต้องมีการติดตามประเมินผล	97.2 (172)	2.8 (5)	ใช่
กรณีที่ผู้เสียหายเป็นบุคคลต่างด้าวสามารถส่งกลับ ภูมิลำเนาได้ทันที	87.0 (154)	13.0 (23)	ไม่ใช่
ในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นคนไทยสามารถส่งกลับ ภูมิลำเนาได้ทันที	77.4 (137)	22.6 (40)	ไม่ใช่
ในกรณีที่ผู้เสียหายเป็นบุคคลต่างด้าวให้นำส่ง สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองได้ทันที	76.8 (136)	23.2 (41)	ไม่ใช่
ผู้เสียหายจะได้รับความช่วยเหลือในการดำเนินคดีกับ ผู้กระทำความผิด กรณีเป็นความประสงค์ของผู้เสียหาย	54.2 (96)	45.8 (81)	ใช่

2.6 การให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ไม่ใช่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

จากการศึกษาความรู้ในเรื่องความหมายของการค้ามนุษย์ที่ปรากฏตามพระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ในประเด็นการให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ไม่ใช่
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 91.5 มีความรู้ที่ผู้ที่ไม่ใช่ผู้เสียหายจาก
การค้ามนุษย์ที่เป็นบุคคลต่างด้าวจะได้รับความช่วยเหลือโดยการส่งต่อสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง
รองลงมา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เท่ากัน ร้อยละ 89.8 มีความรู้ในประเด็น ผู้ที่ไม่ใช่ผู้เสียหาย

จากการค้ามนุษย์ที่เป็นคนไทยจะได้รับการช่วยเหลือตาม พ.ร.บ. อื่น ๆ เช่น พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก 2546 พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี 2539 และมีความรู้ที่ผู้ที่ไม่ใช่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี จะได้รับความช่วยเหลือตามความเหมาะสม (ตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.12

จำนวนและ ร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์จำแนกตามการให้ความช่วยเหลือใน
กรณีที่ไม่ใช่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

การให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ไม่ใช่ผู้เสียหาย จากการค้ามนุษย์	ใช่	ไม่ใช่	คำตอบ
ผู้ที่ไม่ใช่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ที่เป็นบุคคลต่าง ด้าวจะได้รับความช่วยเหลือโดยการส่งต่อสำนักงาน ตรวจคนเข้าเมือง	91.5 (162)	8.5 (15)	ใช่
ผู้ที่ไม่ใช่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ที่เป็นคนไทยจะ ได้รับการช่วยเหลือตาม พ.ร.บ. อื่น ๆ เช่น พ.ร.บ. คุ้มครองเด็ก 2546 พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปราม การค้าประเวณี 2539	89.8 (159)	10.2 (18)	ใช่
ผู้ที่ไม่ใช่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี จะได้รับความช่วยเหลือตามความเหมาะสม	89.8 (159)	10.2 (18)	ใช่

ผลการศึกษาความรู้ด้านการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ประกอบด้วย ความหมายของคำว่าผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 และ
ขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ พบว่า ในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ใน
ระดับต่ำ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในเรื่องความหมายของการค้ามนุษย์
อยู่ในระดับสูง ร้อยละ 55.9 เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ส่วนใหญ่มีความรู้ระดับสูงในเรื่อง
ความหมายของการค้ามนุษย์ ร้อยละ 67.2 มีความรู้เรื่องผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ รองลงมา
การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ ร้อยละ 63.3 และการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ร้อยละ 37.9

และกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในเรื่องขั้นตอนการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ร้อยละ 76.8 มีความรู้ในเรื่องการให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ไม่ใช่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ร้อยละ 72.3 มีความรู้ในเรื่องการให้ความช่วยเหลือในกรณีที่เป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ และ ร้อยละ 68.9 มีความรู้ในเรื่องการคัดแยกผู้เสียหาย (ตารางที่ 4.13)

ตารางที่ 4.13

สรุปภาพรวมความรู้ด้านการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ความรู้ด้านการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	ระดับความรู้	
	ระดับสูง	ระดับต่ำ
ความหมายของการค้ามนุษย์	62.1 (110)	37.9 (67)
- ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	67.2 (119)	32.8 (58)
- การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ	63.3 (112)	36.7 (65)
- การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ	37.9 (67)	62.1 (110)
ขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	54.2 (96)	45.8 (81)
- การให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ไม่ใช่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	76.8 (136)	23.2 (41)
- การให้ความช่วยเหลือในกรณีที่เป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์	72.3 (128)	27.7 (49)
- การคัดแยกผู้เสียหาย	68.9 (122)	31.1 (55)
รวม	55.9 (99)	44.1 (78)

ส่วนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคในการคัดแยกผู้เสียหาย จากการค้ามนุษย์

ระดับปัญหาและอุปสรรคในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ได้แก่ ปัญหาในการใช้เครื่องมือ การขาดทักษะในการปฏิบัติงาน ขาดความรู้ในเรื่องสิทธิในการคุ้มครองของผู้เสียหาย ระยะเวลาในการคัดแยกผู้เสียหาย สถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย และปัญหาในเรื่องการสื่อสาร โดยผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

3.1 ปัญหาการใช้เครื่องมือ

ผู้ศึกษาได้กำหนดประเด็นข้อคำถาม 3 ข้อ ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. แบบฟอร์มการคัดแยกผู้เสียหายช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานสามารถดำเนินการคัดแยกผู้เสียหายได้รวดเร็วขึ้น พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 47.5 มีปัญหาระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 39.5 มีปัญหาระดับมาก และ ร้อยละ 7.9 มีปัญหาระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย 3.33 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องแบบฟอร์มการคัดแยกผู้เสียหายเพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง

2. แบบฟอร์มที่ใช้ในการคัดแยกผู้เสียหายมีความเหมาะสม พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 50.8 มีปัญหาระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 35.6 มีปัญหาระดับมาก และ ร้อยละ 11.3 มีปัญหาระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย 3.27 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องแบบฟอร์มการคัดแยกผู้เสียหายมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

3. แบบฟอร์มที่ใช้ในการคัดแยกผู้เสียหายในปัจจุบันมีประสิทธิภาพ พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 49.7 มีปัญหาระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 36.7 มีปัญหาระดับมาก และ ร้อยละ 9.6 มีปัญหาระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย 3.26 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องแบบฟอร์มการคัดแยกผู้เสียหายมีความชัดเจนอยู่ในระดับปานกลาง

ภาพรวมผลการศึกษาความคิดเห็นต่อระดับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ พบว่า มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.28 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.14
จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับ
ความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจาก
การค้ามนุษย์ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ

ปัญหาการใช้เครื่องมือ	ระดับปัญหา					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
แบบฟอร์มการคัดแยก ผู้เสียหายช่วยให้ผู้ปฏิบัติงาน สามารถดำเนินการคัดแยก ผู้เสียหายได้รวดเร็วขึ้น	2.8 (5)	39.5 (70)	47.5 (84)	7.9 (14)	2.3 (4)	3.33	0.76	ปาน กลาง
แบบฟอร์มที่ใช้ในการคัดแยก เสียหายมีความเหมาะสม	1.7 (3)	35.6 (63)	50.8 (90)	11.3 (20)	0.6 (1)	3.27	0.70	ปาน กลาง
แบบฟอร์มที่ใช้ในการคัดแยก ผู้เสียหายในปัจจุบันมี ความ ชัดเจน	1.7 (3)	36.7 (65)	49.7 (88)	9.6 (17)	2.3 (4)	3.26	0.75	ปาน กลาง
รวม						3.28	0.66	ปาน กลาง

3.2 การขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย

ผู้ศึกษาได้กำหนดประเด็นข้อคำถาม 3 ข้อผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. ในการสอบข้อเท็จจริงผู้เสียหายต้องใช้ทักษะในการสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงพบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 42.9 มีปัญหาระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 37.9 มีปัญหาระดับมากที่สุด และมีเพียง ร้อยละ 1.1 มีปัญหาระดับน้อยและน้อยที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.15 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องเรื่องการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงในระดับมาก

2. การขาดทักษะในการสัมภาษณ์ทำให้ท่านไม่สามารถได้ข้อมูลที่แท้จริงจากผู้เสียหาย พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 48.6 มีปัญหาระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 31.6 มีปัญหาระดับมากที่สุด และมีเพียง ร้อยละ 4.5 มีปัญหาระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย 4.15 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายทำให้ไม่สามารถได้ข้อมูลที่แท้จริงจากผู้เสียหายในระดับมาก

3. การขาดทักษะในการคัดแยกผู้เสียหายอาจทำให้การคัดแยกผู้เสียหายผิดพลาด พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 41.2 มีปัญหาระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 38.4 มีปัญหาระดับมากที่สุด และมีเพียง ร้อยละ 2.8 มีปัญหาระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย 4.07 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายอาจทำให้การคัดแยกผู้เสียหายผิดพลาดในระดับมาก

ภาพรวมผลการศึกษาด้านความคิดเห็นต่อระดับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการคำนวนด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย พบว่ามีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.13 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก (ตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น
ต่อระดับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการคำนวน
ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย

ขาดทักษะการจำแนก ผู้เสียหาย	ระดับปัญหา					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
ในการสอบ ข้อเท็จจริง ผู้เสียหายต้องใช้ทักษะ ในการสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้มา ซึ่งข้อเท็จจริง	37.9 (67)	42.9 (76)	16.9 (30)	1.1 (2)	1.1 (2)	4.15	0.82	มาก
การขาดทักษะในการคัดแยก ผู้เสียหายอาจทำให้การคัดแยก ผู้เสียหายผิดพลาด	38.4 (68)	41.2 (73)	17.5 (31)	2.8 (5)	-	4.15	0.81	มาก

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ขาดทักษะการจำแนก ผู้เสียหาย	ระดับปัญหา					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
การขาดทักษะใน การสัมภาษณ์ทำให้ท่าน ไม่สามารถได้ข้อมูลที่แท้จริง จากผู้เสียหาย	31.6 (56)	48.6 (86)	15.3 (27)	4.5 (8)	-	4.07	0.81	มาก
รวม						4.13	0.72	มาก

3.3 การขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย

ผู้ศึกษาได้กำหนดประเด็นข้อคำถาม 3 ข้อผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. การขาดคู่มือปฏิบัติงานเกี่ยวกับการให้ความรู้ในเรื่องสิทธิผู้เสียหาย กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 44.1 มีปัญหาระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 26.0 มีปัญหาระดับมาก และ ร้อยละ 18.6 มีปัญหาระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย 3.16 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่อง การขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายเนื่องจากขาดคู่มือปฏิบัติงานในระดับปานกลาง

2. การเข้าใจสิทธิผู้เสียหายไม่ชัดเจนทำให้ผู้เสียหายไม่เชื่อถือ พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 50.3 มีปัญหาระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 21.5 มีปัญหาระดับมาก และ ร้อยละ 19.8 มีปัญหาระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย 3.07 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่อง การขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายเนื่องจากเข้าใจสิทธิของผู้เสียหายไม่ชัดเจนในระดับ ปานกลาง

3. การได้รับการอบรมเกี่ยวกับสิทธิของผู้เสียหาย พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 42.9 มีปัญหาระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 29.4 มีปัญหาระดับน้อย และ ร้อยละ 22.0 มีปัญหา ระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 2.93 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องการขาดความรู้ ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายในประเด็นการได้รับการอบรมเกี่ยวกับสิทธิของผู้เสียหายในระดับ ปานกลาง

ภาพรวมผลการศึกษาความคิดเห็นต่อระดับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.06 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.16)

ตารางที่ 4.16

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น
ต่อระดับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย

ขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของ ผู้เสียหาย	ระดับปัญหา					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
การขาดคู่มือปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการให้ความรู้ในเรื่อง สิทธิผู้เสียหาย	7.9 (14)	26.0 (46)	44.1 (78)	18.6 (33)	3.4 (6)	3.16	0.94	ปาน กลาง
การเข้าใจสิทธิ ผู้เสียหาย ไม่ชัดเจนทำให้ผู้เสียหาย ไม่เชื่อถือ	5.6 (10)	21.5 (38)	50.3 (89)	19.8 (35)	2.8 (5)	3.07	0.87	ปาน กลาง
การได้รับการอบรมเกี่ยวกับ สิทธิของผู้เสียหาย	2.8 (5)	22.0 (39)	42.9 (76)	29.4 (52)	2.8 (5)	2.93	0.86	ปาน กลาง
รวม						3.06	0.65	ปาน กลาง

3.4 ระยะเวลาในการคัดแยก

ผู้ศึกษาได้กำหนดประเด็นข้อคำถาม 2 ข้อผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. การคัดแยกผู้เสียหายตามเวลาที่กำหนดในกฎหมายทำให้ขาดข้อมูลที่จำเป็น พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 45.2 มีปัญหาระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 41.8 มีปัญหาระดับปานกลาง และ ร้อยละ 6.8 มีปัญหาระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.56 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหา

และอุปสรรคในเรื่องระยะเวลาในการคัดแยกตามเวลาที่กำหนดในกฎหมายทำให้ขาดข้อมูลที่เป็นในระดับปานกลาง

2. ระยะเวลาในการคัดแยกตามที่กำหนดในกฎหมายมีความเหมาะสม พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 53.7 มีปัญหาระดับปานกลาง รองลงมา ร้อยละ 28.0 มีปัญหาระดับมาก และ ร้อยละ 10.7 มีปัญหาระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย 3.20 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องระยะเวลาในการคัดแยกตามที่กำหนดในกฎหมายมีความเหมาะสม ในระดับปานกลาง

ภาพรวมผลการศึกษาความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านระยะเวลาในการคัดแยก พบว่า มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.37 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง (ตารางที่ 4.17)

ตารางที่ 4.17

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็น

ต่อระดับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ด้านระยะเวลาในการคัดแยก

ระยะเวลาในการคัดแยก	ระดับปัญหา					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
การคัดแยกผู้เสียหายตาม เวลาที่กำหนดทำให้ขาดข้อมูล ที่จำเป็น	6.8 (12)	45.2 (80)	41.8 (74)	6.2 (11)	-	3.56	0.72	ปาน กลาง
ระยะเวลาในการคัดแยก ตามที่กำหนดในกฎหมาย มีความเหมาะสม	4.0 (7)	28.8 (51)	53.7 (95)	10.7 (19)	2.8 (5)	3.20	0.79	ปาน กลาง
รวม						3.37	0.58	ปาน กลาง

3.5 สถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย

ผู้ศึกษาได้กำหนดประเด็นข้อคำถาม 2 ข้อผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. ในการคัดแยกผู้เสียหายจำเป็นต้องใช้สถานที่ที่มีความเหมาะสม พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 40.1 มีปัญหาระดับมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 39.0 มีปัญหาระดับมาก และ ร้อยละ 18.1 มีปัญหาระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 4.15 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายจำเป็นต้องใช้สถานที่ที่เหมาะสม ในระดับมาก

2. สถานที่ที่ใช้ในการคัดแยกผู้เสียหาย มีผลต่อการคัดแยกผู้เสียหาย พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 51.4 มีปัญหาระดับมาก รองลงมา ร้อยละ 23.2 มีปัญหาระดับมากที่สุด และ ร้อยละ 22.6 มีปัญหาระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.94 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องสถานที่ที่ใช้ในการคัดแยกผู้เสียหายในระดับมาก

ภาพรวมผลการศึกษาความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการคำนวนด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายจากการคำนวน พบว่า มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.05 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นในระดับมาก (ตารางที่ 4.18)

ตารางที่ 4.18

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับ

ความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจาก

การคำนวนด้านสถานที่ใน

การคัดแยกผู้เสียหาย

สถานที่ในการคัดแยก ผู้เสียหาย	ระดับปัญหา					$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด			
ในการคัดแยกผู้เสียหายเป็น ต้องใช้สถานที่ที่มี ความเหมาะสม	40.1 (71)	39.0 (69)	18.1 (32)	1.7 (3)	1.1 (2)	4.15	0.86	มาก
สถานที่ที่ใช้ในการคัดแยก ผู้เสียหาย มีผลต่อการคัดแยก ผู้เสียหาย	23.2 (41)	51.4 (91)	22.6 (40)	1.7 (3)	1.1 (2)	3.94	0.79	มาก
รวม						4.05	0.76	มาก

สรุประดับของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ พบว่า มีค่าเฉลี่ย โดย รวมเท่ากับ 3.56 จัดอยู่ในระดับปานกลาง ในรายด้านมีค่าเฉลี่ยสูงสุด 4.13 คือด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย รองลงมาค่าเฉลี่ย 4.05 ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย และ 3.06 ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย ตามลำดับ (ตารางที่ 4.19)

ตารางที่ 4.19

สรุปภาพรวมของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ปัญหา	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย	4.13	0.71	มาก
สถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย	4.05	0.76	มาก
ระยะเวลาในการคัดแยก	3.37	0.57	ปานกลาง
ปัญหาการใช้เครื่องมือ	3.28	0.66	ปานกลาง
ขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย	3.06	0.65	ปานกลาง
รวม	3.55	0.44	มาก

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นในการดำเนิน การคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

แบบสอบถามปลายเปิด โดยผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรี เกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการดำเนินการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ มีผู้ตอบจำนวนทั้งสิ้น 20 ราย ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละ 30.0 เห็นว่าควรฝึกอบรมจากข้อเท็จจริงให้มีความเข้าใจ สามารถปฏิบัติงานได้ รองลงมา ร้อยละ 15.0 ควรดำเนินการโดยทีมสหวิชาชีพและ ร้อยละ 5.0 เห็นว่าการคัดแยกควรมีความชัดเจน รวดเร็ว ควรเพิ่มบุคลากรในการคัดแยกเพื่อความรวดเร็วในการทำงานคัดแยก ผู้เสียหายมักเกรงกลัวอิทธิพล ไม่ค่อยให้ข้อมูล ผู้เสียหายที่เป็นหญิงควรให้นักสังคมที่เป็นหญิงสอบถาม มีรายละเอียดข้อเสนอแนะ ดังนี้ (ตารางที่ 4.20)

ตารางที่ 4.20
ข้อเสนอแนะและความคิดเห็น

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
ฝึกอบรมจากข้อเท็จจริงให้มีความเข้าใจ สามารถปฏิบัติงานได้	6	30.0
ควรดำเนินการโดยทีมสหวิชาชีพ	3	15.0
ใช้เจ้าหน้าที่ที่มีความชำนาญ มีประสบการณ์เฉพาะด้าน	2	10.0
ข้อมูลผู้เสียหายต้องชัดเจน เพื่อให้การช่วยเหลือได้	2	10.0
เพิ่มบุคลากรในการคัดแยกเพื่อความรวดเร็วในการทำงานคัดแยก	1	5.0
ผู้เสียหายที่เป็นหญิงควรให้นักสังคมที่เป็นหญิงสอบถาม	1	5.0
ผู้เสียหายมักเกรงกลัวอิทธิพล ไม่ค่อยให้ข้อมูล	1	5.0
การคัดแยกควรมีความชัดเจน รวดเร็ว	1	5.0
มีองค์กรกลางที่จัดหาล่ามภาษาต่าง ๆ	1	5.0
รวม	20	100.0

ส่วนที่ 5 การทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับ ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

การทดสอบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง ระยะเวลาในการทำงาน ประเภทของหน่วยงาน และการได้รับอบรมเรื่องการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ และความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์ กับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ประกอบด้วยปัญหาการใช้เครื่องมือ การขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย การขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย ระยะเวลาในการคัดแยก สถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย ผลปรากฏดังนี้

5.1 การทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ผลการทดสอบแต่ละด้าน มีดังนี้

1. การทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศกับปัญหาการใช้เครื่องมือ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มเพศชาย 3.45 สูงกว่าในกลุ่มเพศหญิง ที่มีค่าเฉลี่ย 3.22 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า เพศต่างกันปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.21)

ตารางที่ 4.21

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ
จำแนกตาม เพศ

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	48	3.45	0.61	2.07	0.040*
หญิง	129	3.22	0.67		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. การทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ตามกลุ่มเพศของผู้ตอบ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มเพศชาย 4.24 สูงกว่าในกลุ่มเพศหญิง ที่มีค่าเฉลี่ย 4.08 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า เพศต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.22)

ตารางที่ 4.22

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนก
ผู้เสียหายจำแนกตาม เพศ

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	48	4.24	0.63	1.33	0.186
หญิง	129	4.08	0.75		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ตามกลุ่มเพศของผู้ตอบ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มเพศหญิง 3.08 สูงกว่าในกลุ่มเพศชาย ที่มีค่าเฉลี่ย 2.99 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า เพศต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.23)

ตารางที่ 4.23

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิ
ของผู้เสียหายจำแนกตาม เพศ

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	48	2.99	.63	.77	.445
หญิง	129	3.08	.66		

4. การทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านระยะเวลาในการคัดแยก เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ตามกลุ่มเพศของผู้ตอบ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มเพศชาย 3.36 สูงกว่าในกลุ่มเพศหญิง ที่มีค่าเฉลี่ย 3.36 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า เพศต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยกไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.24)

ตารางที่ 4.24

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลา
ในการคัดแยกจำแนกตาม เพศ

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	48	3.36	0.63	0.00	0.998
หญิง	129	3.36	0.56		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. การทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ตามกลุ่มเพศของผู้ตอบ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มเพศชาย 4.12 สูงกว่าในกลุ่มเพศหญิง ที่มีค่าเฉลี่ย 4.02 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า เพศต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.25)

ตารางที่ 4.25

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ใน
การคัดแยกผู้เสียหายจำแนกตามเพศ

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	48	4.13	0.60	.98	.331
หญิง	129	4.02	0.82		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. การทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์โดยรวมเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ตามกลุ่มเพศของผู้ตอบ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในกลุ่มเพศชาย 3.62 สูงกว่าในกลุ่มเพศหญิง ที่มีค่าเฉลี่ย 3.53 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า เพศต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.26)

ตารางที่ 4.26

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวม
จำแนกตาม เพศ

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ชาย	48	3.62	0.33	1.39	.167
หญิง	129	3.53	0.47		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2 การทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ผลการทดสอบแต่ละด้านมีดังนี้

1. การทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับปัญหาปัญหาการใช้เครื่องมือ พบว่ามีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.32 ในกลุ่มอายุ 51 ปี ขึ้นไป รองลงมาค่าเฉลี่ย 3.29 ในกลุ่มอายุ 31-40 ปี ค่าเฉลี่ย 3.28 กลุ่มอายุ 41-50 ปี และค่าเฉลี่ย 3.26 ในกลุ่มอายุ ต่ำกว่า 30 ปี (ตารางที่ 4.27)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ ตามกลุ่มอายุ ด้วยสถิติค่า F-test พบว่ามีค่า $F = 0.68$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า อายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.28)

ตารางที่ 4.27

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหา
การใช้เครื่องมือจำแนกตามอายุ

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 30 ปี	70	3.26	0.57
31-40 ปี	50	3.29	0.76
41-50 ปี	24	3.28	0.60
51 ปีขึ้นไป	33	3.32	0.76
รวม	177	3.28	0.66

ตารางที่ 4.28

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหา
ในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านปัญหา
การใช้เครื่องมือ จำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	.090	3	.030	.068	.977
ภายในกลุ่ม	77.041	173	.445		
รวม	77.131	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. การทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับปัญหาการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 4.180 ในกลุ่มอายุ 31-40 ปี รองลงมาค่าเฉลี่ย 4.15 ในกลุ่มอายุ ต่ำกว่า 30 ปี ค่าเฉลี่ย 4.11 ในกลุ่มอายุ 51 ปี ขึ้นไป และค่าเฉลี่ย 3.97 ในกลุ่มอายุ 41-50 ปี (ตารางที่ 4.29)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายตามกลุ่มอายุ ด้วยสถิติ F-test พบว่า มีค่า $F = .485$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า อายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.30)

ตารางที่ 4.29

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะ
การจำแนกผู้เสียหายจำแนกตามอายุ

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 30 ปี	70	4.15	0.66
31-40 ปี	50	4.18	0.78
41-50 ปี	24	3.97	0.87
51 ปี ขึ้นไป	33	4.11	0.63
รวม	177	4.13	0.72

ตารางที่ 4.30

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย
จำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	.753	3	.251	.485	.693
ภายในกลุ่ม	89.651	173	.518		
รวม	90.404	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับปัญหาการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.21 ในกลุ่มอายุ 41-50 ปี รองลงมาค่าเฉลี่ย 3.14 ในกลุ่มอายุ ต่ำกว่า 30 ปี ค่าเฉลี่ย 3.05 กลุ่มอายุ 31-40 ปี และค่าเฉลี่ย 2.76 ในกลุ่มอายุ 51 ปี ขึ้นไป (ตารางที่ 4.31)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายตามกลุ่มอายุ ด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = 3.28$ มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า อายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.32) และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ของค่าเฉลี่ย ความคิดเห็นต่อปัญหา ในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย จำแนกตามอายุ ผลพบว่า มีความแตกต่างรายคู่ ของค่าเฉลี่ยในกลุ่มอายุต่ำกว่า 30 ปี กับกลุ่มอายุ 51 ปีขึ้นไป (ตารางที่ 4.33)

ตารางที่ 4.31

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ใน
เรื่องสิทธิของผู้เสียหายจำแนกตามอายุ

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 30 ปี	70	3.14	0.65
31-40 ปี	50	3.05	0.63
41-50 ปี	24	3.21	0.65
51 ปี ขึ้นไป	33	2.76	0.64
รวม	177	3.05	0.65

ตารางที่ 4.32

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้าน
การขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย
จำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	.753	3	.251	.485	.693
ภายในกลุ่ม	89.651	173	.518		
รวม	90.404	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.33

เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านการขาดความรู้ใน
เรื่องสิทธิของผู้เสียหายจำแนกตามอายุ

อายุ	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 30 ปี	31-40 ปี	41-50 ปี	51 ปี ขึ้นไป
ต่ำกว่า 30 ปี	3.14	.000	.0896	.0654	.385*
31-40 ปี	3.05		.0000	.1550	.296
41-50 ปี	3.21			.0000	.451
51 ปี ขึ้นไป	2.76				.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. การทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับปัญหาระยะเวลาในการคัดแยก พบว่ามีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.47 ในกลุ่มอายุ 31-40 ปี รองลงมาค่าเฉลี่ย 3.41 ในกลุ่มอายุ ต่ำกว่า 30 ปี ค่าเฉลี่ย 3.27 ในกลุ่มอายุ 51 ปีขึ้นไป และค่าเฉลี่ย 3.15 กลุ่มอายุ 41-50 ปี (ตารางที่ 4.34)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยก ตามกลุ่มอายุ ด้วยสถิติ F-test พบว่า มีค่า $F = 2.17$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยก ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.35)

ตารางที่ 4.34

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาใน
การคัดแยกจำแนกตามอายุ

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 30 ปี	70	3.41	0.49
31-40 ปี	50	3.47	0.60
41-50 ปี	24	3.15	0.60
51 ปี ขึ้นไป	33	3.27	0.65
รวม	177	3.36	0.58

ตารางที่ 4.35

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้าน
ระยะเวลาในการคัดแยก จำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	2.109	3	.703	2.167	.094
ภายในกลุ่ม	56.137	173	.325		
รวม	58.246	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. การทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับปัญหาสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ใน
การคัดแยกผู้เสียหายตามอายุ พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจาก
การค้ามนุษย์ สูงสุด 4.11 ในกลุ่มอายุ ต่ำกว่า 30 ปี รองลงมาค่าเฉลี่ย 4.06 ในกลุ่มอายุ 31-40 ปี
ค่าเฉลี่ย 3.97 ในกลุ่มอายุ 51 ปี ขึ้นไป และค่าเฉลี่ย 3.94 ในกลุ่มอายุ 41-50 ปี (ตารางที่ 4.36)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยก
ผู้เสียหาย ตามกลุ่มอายุ ด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = .424$ ไม่มีความแตกต่างกันในทาง
สถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า อายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจาก
การค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.37)

ตารางที่ 4.36

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยก
ผู้เสียหายจำแนกตามอายุ

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 30 ปี	70	4.11	0.66
31-40 ปี	50	4.06	0.84
41-50 ปี	24	3.94	0.93
51 ปี ขึ้นไป	33	3.97	0.73
รวม	177	4.05	0.76

ตารางที่ 4.37

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านสถานที่
ในการคัดแยกผู้เสียหาย จำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	.7460	3	.249	.424	.736
ภายในกลุ่ม	101.392	173	.586		
รวม	102.138	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวม เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็น
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวม ตามอายุ พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็น
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.59 ในกลุ่มอายุ ต่ำกว่า 30 ปี รองลงมา
ค่าเฉลี่ย 3.59 ในกลุ่มอายุ 31-40 ปี ค่าเฉลี่ย 3.50 ในกลุ่มอายุ 41-50 ปี และค่าเฉลี่ย 3.47
ในกลุ่มอายุ 51 ปี ขึ้นไป (ตารางที่ 4.38)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมตามกลุ่มอายุ ด้วยสถิติ
F-test พบว่า มีค่า $F = .821$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า อายุต่างกัน
มีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน
(ตารางที่ 4.39)

ตารางที่ 4.38

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์โดยรวม
จำแนกตามอายุ

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 30 ปี	70	3.59	0.37
31-40 ปี	50	3.59	0.53
41-50 ปี	24	3.50	0.49
51 ปี ขึ้นไป	33	3.47	0.36
รวม	177	3.56	0.44

ตารางที่ 4.39

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
โดยรวมจำแนกตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	.470	3	.157	.821	.484
ภายในกลุ่ม	32.997	173	.191		
รวม	33.467	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับปัญหาการใช้เครื่องมือ

ผลการทดสอบแต่ละด้านมีดังนี้

1. การทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับปัญหาการใช้เครื่องมือพบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.67 ใน

กลุ่มการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี รองลงมาค่าเฉลี่ย 3.30 ในกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี และค่าเฉลี่ย 3.19 ในกลุ่มการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี (ตารางที่ 4.40)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ ตามระดับการศึกษา ด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = .735$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ระดับการศึกษา ต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.41)

ตารางที่ 4.40

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ
จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2	3.67	0.47
ปริญญาตรี	140	3.30	0.58
สูงกว่าปริญญาตรี	35	3.19	0.94
รวม	177	3.28	0.66

ตารางที่ 4.41

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหา
ในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านปัญหา
การใช้เครื่องมือจำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	.646	2	.323	.735	.481
ภายในกลุ่ม	76.485	174	.440		
รวม	77.131	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. การทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายตามระดับการศึกษา พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 4.18 ในกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมาค่าเฉลี่ย 3.95 ในกลุ่มการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี และค่าเฉลี่ย 3.33 ในกลุ่มการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี (ตารางที่ 4.42)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายตามระดับการศึกษา ด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = 2.71$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ระดับการศึกษา ต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.43)

ตารางที่ 4.42

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะ
การจำแนกผู้เสียหายจำแนกตาม
ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2	3.33	0.47
ปริญญาตรี	140	4.18	0.65
สูงกว่าปริญญาตรี	35	3.95	0.93
รวม	177	4.13	0.72

ตารางที่ 4.43

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย
จำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	2.734	2	1.367	2.714	.069
ภายในกลุ่ม	87.670	174	.504		
รวม	90.404	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับปัญหาการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.17 ในกลุ่มการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี รองลงมาค่าเฉลี่ย 3.06 ในกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี และค่าเฉลี่ย 3.02 ในกลุ่มการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี (ตารางที่ 4.44)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายตามระดับการศึกษา ด้วยสถิติ F-test พบว่า มีค่า $F = .090$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ระดับการศึกษา ต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.45)

ตารางที่ 4.44

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่อง
สิทธิของผู้เสียหายจำแนกตาม
ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2	3.17	0.71
ปริญญาตรี	140	3.06	0.63
สูงกว่าปริญญาตรี	35	3.02	0.76
รวม	177	3.05	0.65

ตารางที่ 4.45

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย
จำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	.077	2	.038	.090	.914
ภายในกลุ่ม	74.618	174	.429		
รวม	74.694	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการศึกษากับระยะเวลาในการคัดแยก พบว่ามีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.45 ในกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมาค่าเฉลี่ย 3.06 ในกลุ่มการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี และค่าเฉลี่ย 2.50 ในกลุ่มการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี (ตารางที่ 4.46)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยกตามระดับการศึกษา ด้วยค่าสถิติ F-test พบว่า มีค่า $F = 9.828$ มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ระดับการศึกษา ต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยกแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.47)

และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ของค่าเฉลี่ย ความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยกจำแนกตามระดับการศึกษา ผลพบว่า มีความแตกต่างรายคู่ ของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายในกลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรีกับกลุ่มระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี (ตารางที่ 4.48)

ตารางที่ 4.46

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยก
จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2	2.50	0.71
ปริญญาตรี	140	3.45	0.53
สูงกว่าปริญญาตรี	35	3.06	0.60
รวม	177	3.36	0.58

ตารางที่ 4.47

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่าง
ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านระยะเวลาในการคัดแยกจำแนก
ตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	5.912	2	2.956	9.828	.000*
ภายในกลุ่ม	52.334	174	.301		
รวม	58.246	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.48

เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านระยะเวลาในการคัดแยก
จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	$\bar{X}$	ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.50	.000	.954	.557
ปริญญาตรี	3.45		.000	.397*
สูงกว่าปริญญาตรี	3.06			.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. การทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับปัญหาสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 4.12 ในกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมาค่าเฉลี่ย 3.77 ในกลุ่มการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี และค่าเฉลี่ย 3.50 ในกลุ่มการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี (ตารางที่ 4.49)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายตามระดับการศึกษา ด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = 3.575$ มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ระดับการศึกษา ต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.50)

และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ของค่าเฉลี่ย ความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายจำแนกตามระดับการศึกษา ผลพบว่า ไม่มีความแตกต่างรายคู่ ของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายตามระดับการศึกษา(ตารางที่ 4.51)

ตารางที่ 4.49

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย
จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2	3.50	0.00
ปริญญาตรี	140	4.12	0.65
สูงกว่าปริญญาตรี	35	3.77	1.07
รวม	177	4.05	0.76

ตารางที่ 4.50

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย
จำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	4.031	2	2.016	3.575	.030*
ภายในกลุ่ม	98.107	174	.564		
รวม	102.138	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.51

เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านสถานที่ในการคัดแยก
ผู้เสียหายจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	$\bar{X}$	ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.50	.00	.62	.27
ปริญญาตรี	4.12		.00	.35
สูงกว่าปริญญาตรี	3.77			.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. การทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมตามระดับการศึกษา พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.60 ในกลุ่มการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมา

ค่าเฉลี่ย 3.60 ในกลุ่มการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี และค่าเฉลี่ย 3.27 ในกลุ่มการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี (ตารางที่ 4.52)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมตามระดับการศึกษา ด้วยสถิติ F-test พบว่า มีค่า $F = 3.579$ มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ระดับการศึกษา ต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.53)

และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ของค่าเฉลี่ย ความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมจำแนกตามระดับการศึกษา ผลพบว่า มีความแตกต่างรายคู่ ของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายกลุ่มระดับการศึกษاپริญญาตรีกับกลุ่มระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี (ตารางที่ 4.54)

ตารางที่ 4.52

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมจำแนก
ตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2	3.27	0.27
ปริญญาตรี	140	3.60	0.37
สูงกว่าปริญญาตรี	35	3.40	0.62
รวม	177	3.56	0.44

ตารางที่ 4.53

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	1.322	2	.661	3.579	.030*
ภายในกลุ่ม	32.144	174	.185		
รวม	33.467	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.54

เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Scheffe) ของปัญหาใน
การคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์โดยรวม
จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	$\bar{X}$	ต่ำกว่า ปริญญตรี	ปริญญตรี	สูงกว่า ปริญญตรี
ต่ำกว่าปริญญตรี	3.27	.00	.33	.13
ปริญญตรี	3.60		.00	.20*
สูงกว่าปริญญตรี	3.40			.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.4 การทดสอบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งในหน่วยงานกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ผลการทดสอบแต่ละด้านมีดังนี้

1. การทดสอบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งกับปัญหาการใช้เครื่องมือ พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.34 ในกลุ่มที่มี

ตำแหน่งเป็นหัวหน้าบ้านพัก รองลงมาค่าเฉลี่ย 3.32 กลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นนักสังคมสงเคราะห์ และค่าเฉลี่ย 2.67 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นนักพัฒนาสังคม (ตารางที่ 4.55)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือตามตำแหน่งในหน่วยงานด้วยสถิติ F-test พบว่า มีค่า $F = 1.800$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ตำแหน่งในหน่วยงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.56)

ตารางที่ 4.55

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ
จำแนกตามตำแหน่งในหน่วยงาน

ตำแหน่ง	N	$\bar{X}$	S.D.
หัวหน้าบ้านพัก	76	3.34	0.73
นักสังคมสงเคราะห์	51	3.32	0.51
นักจิตวิทยา	35	3.23	0.58
นักพัฒนาสังคม	7	2.67	1.05
อื่น ๆ	8	3.30	0.60
รวม	177	3.28	0.66

ตารางที่ 4.56

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ จำแนก
ตามตำแหน่งในหน่วยงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	3.099	4	.775	1.800	.131
ภายในกลุ่ม	74.032	172	.430		
รวม	77.131	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. การทดสอบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งในหน่วยงานกับปัญหาการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายตามตำแหน่งในหน่วยงานพบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 4.20 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นนักสังคมสงเคราะห์รองลงมาค่าเฉลี่ย 4.14 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นนักพัฒนาสังคม ค่าเฉลี่ย 4.11 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าบ้านพัก ค่าเฉลี่ย 4.09 ที่มีตำแหน่งเป็นนักจิตวิทยา และค่าเฉลี่ย 4.00 กลุ่มที่มีตำแหน่งอื่น ๆ (ตารางที่ 4.57)

และเมื่อการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายตามตำแหน่งในหน่วยงานด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = .218$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ตำแหน่งในหน่วยงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.58)

ตารางที่ 4.57

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนก
ผู้เสียหายจำแนกตามตำแหน่งในหน่วยงาน

ตำแหน่ง	N	$\bar{X}$	S.D.
นักสังคมสงเคราะห์	51	4.20	0.62
นักพัฒนาสังคม	7	4.14	0.74
หัวหน้าบ้านพัก	76	4.11	0.78
นักจิตวิทยา	35	4.09	0.75
อื่น ๆ	8	4.00	0.59
รวม	177	4.13	0.72

ตารางที่ 4.58

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย
จำแนกตามตำแหน่งในหน่วยงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	.457	4	.114	.218	.928
ภายในกลุ่ม	89.948	172	.523		
รวม	90.404	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การทดสอบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งในหน่วยงานกับปัญหาการขาดความรู้
ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจาก
การค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายตามตำแหน่งในหน่วยงานพบว่า
มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.18 ในกลุ่มที่มี

ตำแหน่งเป็นนักสังคมสงเคราะห์ รองลงมาค่าเฉลี่ย 3.06 ที่มีตำแหน่งเป็นนักจิตวิทยา ค่าเฉลี่ย 3.05 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นนักพัฒนาสังคม ค่าเฉลี่ย 2.99 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าบ้านพัก และค่าเฉลี่ย 2.83 กลุ่มที่มีตำแหน่งอื่น ๆ (ตารางที่ 4.59)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายตามตำแหน่งในหน่วยงานด้วยสถิติ F-test พบว่า มีค่า $F = .904$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ตำแหน่งในหน่วยงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.60)

ตารางที่ 4.59

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่อง
สิทธิของผู้เสียหายจำแนกตามตำแหน่ง
ในหน่วยงาน

ตำแหน่ง	N	$\bar{X}$	S.D.
นักสังคมสงเคราะห์	51	3.18	0.50
นักพัฒนาสังคม	7	3.05	0.59
นักจิตวิทยา	35	3.06	0.84
หัวหน้าบ้านพัก	76	2.99	0.64
อื่น ๆ	8	2.83	0.71
รวม	177	3.05	0.65

ตารางที่ 4.60

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้าน
การขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย
จำแนกตามตำแหน่งในหน่วยงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	1.538	4	.385	.904	.463
ภายในกลุ่ม	73.156	172	.425		
รวม	74.694	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. การทดสอบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งในหน่วยงานกับปัญหาระยะเวลาในการคัดแยก พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.56 กลุ่มที่มีตำแหน่งอื่น ๆ รองลงมาค่าเฉลี่ย 3.50 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นนักพัฒนาสังคม ค่าเฉลี่ย 3.44 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นนักสังคมสงเคราะห์ ค่าเฉลี่ย 3.37 ที่มีตำแหน่งเป็นนักจิตวิทยา และค่าเฉลี่ย 3.28 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าบ้านพัก (ตารางที่ 4.61)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยกตามตำแหน่งในหน่วยงานด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = 1.008$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ตำแหน่งในหน่วยงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยกไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.62)

ตารางที่ 4.61

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยก
จำแนกตามตำแหน่งในหน่วยงาน

ตำแหน่ง	N	$\bar{X}$	S.D.
นักสังคมสงเคราะห์	51	3.44	0.53
นักพัฒนาสังคม	7	3.50	0.58
นักจิตวิทยา	35	3.37	0.48
หัวหน้าบ้านพัก	76	3.28	0.61
อื่น ๆ	8	3.56	0.90
รวม	177	3.36	0.58

ตารางที่ 4.62

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านระยะเวลาในการคัดแยกจำแนก
ตามตำแหน่งในหน่วยงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	1.335	4	.334	1.008	.405
ภายในกลุ่ม	56.911	172	.331		
รวม	58.246	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. การทดสอบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งในหน่วยงานกับปัญหาสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 4.17 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นนักสังคมสงเคราะห์ รองลงมาค่าเฉลี่ย 4.04 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าบ้านพัก ค่าเฉลี่ย 3.99 ที่มีตำแหน่งเป็นนักจิตวิทยา ค่าเฉลี่ย 3.86 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นนักพัฒนาสังคม และค่าเฉลี่ย 3.75 กลุ่มที่มีตำแหน่งอื่น ๆ (ตารางที่ 4.63)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายตามตำแหน่งในหน่วยงานด้วยสถิติ F-test พบว่า มีค่า $F = .782$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ตำแหน่งในหน่วยงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.64)

ตารางที่ 4.63

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยก
ผู้เสียหายจำแนกตามตำแหน่งในหน่วยงาน

ตำแหน่ง	N	$\bar{X}$	S.D.
นักสังคมสงเคราะห์	51	4.17	0.72
นักพัฒนาสังคม	7	3.86	1.03
นักจิตวิทยา	35	3.98	0.81
หัวหน้าบ้านพัก	76	4.04	0.72
อื่น ๆ	8	3.75	1.00
รวม	177	4.05	0.76

ตารางที่ 4.64

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่าง
ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายจำแนก
ตามตำแหน่งในหน่วยงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	1.824	4	.456	.782	.539
ภายในกลุ่ม	100.315	172	.583		
รวม	102.138	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. การทดสอบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งในหน่วยงานกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวม เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมตามตำแหน่งในหน่วยงานพบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.64 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นนักสังคมสงเคราะห์ รองลงมาค่าเฉลี่ย 3.54 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าบ้านพัก ค่าเฉลี่ย 3.53 ที่มีตำแหน่งเป็นนักจิตวิทยา ค่าเฉลี่ย 3.46 กลุ่มที่มีตำแหน่งอื่น ๆ และค่าเฉลี่ย 3.40 ในกลุ่มที่มีตำแหน่งเป็นนักพัฒนาสังคม (ตารางที่ 4.65)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมตามตำแหน่งในหน่วยงาน ด้วยสถิติ F-test พบว่า มีค่า $F = .850$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าตำแหน่งในหน่วยงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.66)

ตารางที่ 4.65

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก

ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวม จำแนก

ตามตำแหน่งในหน่วยงาน

ตำแหน่ง	N	$\bar{X}$	S.D.
นักสังคมสงเคราะห์	51	3.64	0.34
นักพัฒนาสังคม	7	3.41	0.59
นักจิตวิทยา	35	3.53	0.52
หัวหน้าบ้านพัก	76	3.54	0.43
อื่น ๆ	8	3.46	0.57
รวม	177	3.56	0.436

ตารางที่ 4.66

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่าง
ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
โดยรวม จำแนกตามตำแหน่งในหน่วยงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	.648	4	.162	.850	.496
ภายในกลุ่ม	32.818	172	.191		
รวม	33.467	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.5 การทดสอบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาในการทำงานกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ผลการทดสอบแต่ละด้าน มีดังนี้

1. การทดสอบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาในการทำงานกับปัญหาการใช้เครื่องมือพบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.48 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 6-10 ปี รองลงมามีค่าเฉลี่ย 3.38 กลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 11-15 ปี ค่าเฉลี่ย 3.30 กลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 21 ปี ขึ้นไป ค่าเฉลี่ย 2.95 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 16-20 ปี และค่าเฉลี่ย 3.25 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 1-5 ปี (ตารางที่ 4.67)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือตามระยะเวลาในการทำงานด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = .987$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ระยะเวลาในการทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.68)

ตารางที่ 4.67

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ
จำแนกตามระยะเวลาในการทำงาน

ระยะเวลาในการทำงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-5 ปี	101	3.25	0.57
6-10 ปี	18	3.48	1.00
11-15 ปี	16	3.38	0.56
16-20 ปี	7	2.95	0.76
21 ปี ขึ้นไป	35	3.30	0.72
รวม	177	3.28	0.66

ตารางที่ 4.68

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือจำแนก
ตามระยะเวลาในการทำงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	1.731	4	.433	.987	.416
ภายในกลุ่ม	75.401	172	.438		
รวม	77.131	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. การทดสอบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาในการทำงานกับปัญหาการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 4.16 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 1-5 ปี รองลงมา มีค่าเฉลี่ย 4.13 กลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 11-15 ปี ค่าเฉลี่ย 4.10 กลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 21 ปีขึ้นไป ค่าเฉลี่ย 4.10 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 6-10 ปี และค่าเฉลี่ย 3.95 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 16-20 ปี (ตารางที่ 4.69)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายตามระยะเวลาในการทำงานด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = .167$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ระยะเวลาในการทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.70)

ตารางที่ 4.69

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก

ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนก

ผู้เสียหายจำแนกตามระยะเวลาในการทำงาน

ระยะเวลาในการทำงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-5 ปี	101	4.16	0.64
6-10 ปี	18	4.09	1.04
11-15 ปี	16	4.13	0.72
16-20 ปี	7	3.95	1.11
21 ปีขึ้นไป	35	4.10	0.67
รวม	177	4.13	0.72

ตารางที่ 4.70

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย
จำแนกตามระยะเวลาในการทำงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	.350	4	.088	.167	.955
ภายในกลุ่ม	90.054	172	.524		
รวม	90.404	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การทดสอบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาในการทำงานกับปัญหาการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.13 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 1-5 ปี รองลงมา มีค่าเฉลี่ย 3.04 กลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 11-15 ปี ค่าเฉลี่ย 3.04 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 6-10 ปี ค่าเฉลี่ย 3.00 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 16-20 ปี และค่าเฉลี่ย 2.86 กลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 21 ปี ขึ้นไป (ตารางที่ 4.71)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายตามระยะเวลาในการทำงานด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = 1.182$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ระยะเวลาในการทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.72)

ตารางที่ 4.71

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่อง
สิทธิของผู้เสียหายจำแนกตามระยะเวลา
ในการทำงาน

ระยะเวลาในการทำงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-5 ปี	101	3.13	0.68
6-10 ปี	18	3.04	0.56
11-15 ปี	16	3.04	0.44
16-20 ปี	7	3.00	1.15
21 ปี ขึ้นไป	35	2.86	0.56
รวม	177	3.05	0.65

ตารางที่ 4.72

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย
จำแนกตามระยะเวลาในการทำงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	1.999	4	.500	1.182	.320
ภายในกลุ่ม	72.695	172	.423		
รวม	74.694	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. การทดสอบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาในการทำงานกับปัญหาระยะเวลา
ในการคัดแยก พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
สูงสุด 3.44 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 6-10 ปี รองลงมา มีค่าเฉลี่ย 3.41 ในกลุ่มที่มี

ระยะเวลาในการทำงาน 1-5 ปี ค่าเฉลี่ย 3.38 กลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 11-15 ปี ค่าเฉลี่ย 3.23 กลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 21 ปี ขึ้นไป และค่าเฉลี่ย 3.21 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 16-20 ปี (ตารางที่ 4.73)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยกตามระยะเวลาในการทำงานด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = .824$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ระยะเวลาในการทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยกไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.74)

ตารางที่ 4.73

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยก
จำแนกตามระยะเวลาในการทำงาน

ระยะเวลาในการทำงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-5 ปี	101	3.41	0.45
6-10 ปี	18	3.44	0.64
11-15 ปี	16	3.38	0.67
16-20 ปี	7	3.21	0.70
21 ปี ขึ้นไป	35	3.23	0.71
รวม	177	3.36	0.58

ตารางที่ 4.74

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหา
ในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลา
ในการคัดแยกจำแนกตามระยะเวลาในการทำงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	1.095	4	.274	.824	.512
ภายในกลุ่ม	57.151	172	.332		
รวม	58.246	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. การทดสอบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาในการทำงานกับปัญหาสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายตามระยะเวลาในการทำงานพบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 4.09 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 11-15 ปี รองลงมา มีค่าเฉลี่ย 4.09 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 1-5 ปี ค่าเฉลี่ย 4.03 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 6-10 ปี ค่าเฉลี่ย 3.97 กลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 21 ปี ขึ้นไป และค่าเฉลี่ย 3.71 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 16-20 ปี (ตารางที่ 4.75)

และเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายตามระยะเวลาในการทำงานด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = .509$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า ระยะเวลาในการทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.76)

ตารางที่ 4.75

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยก
ผู้เสียหายจำแนกตามระยะเวลาในการทำงาน

ระยะเวลาในการทำงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
1-5 ปี	101	4.09	0.69
6-10 ปี	18	4.03	0.98
11-15 ปี	16	4.09	0.78
16-20 ปี	7	3.71	1.25
21 ปี ขึ้นไป	35	3.97	0.74
รวม	177	4.05	0.77

ตารางที่ 4.76

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่าง
ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย จำแนก
ตามระยะเวลาในการทำงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	1.195	4	.299	.509	.729
ภายในกลุ่ม	100.944	172	.587		
รวม	102.138	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. การทดสอบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาในการทำงานกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวม จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมตามระยะเวลาในการทำงานพบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สูงสุด 3.60 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาใน

การทำงาน 6-10 ปี รองลงมาคือค่าเฉลี่ย 3.58 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 1-5 ปี ค่าเฉลี่ย 3.58 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 11-15 ปี ค่าเฉลี่ย 3.47 กลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 21 ปี ขึ้นไป และค่าเฉลี่ย 3.35 ในกลุ่มที่มีระยะเวลาในการทำงาน 16-20 ปี (ตารางที่ 4.77)

และเมื่อทำการวิเคราะห์หาความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมตามระยะเวลาในการทำงาน ด้วยสถิติค่า F-test พบว่า มีค่า $F = .853$ ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าระยะเวลาในการทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.78)

ตารางที่ 4.77

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวม จำแนกตาม
ระยะเวลาในการทำงาน

ระยะเวลาในการทำงาน	N	$\bar{X}$	S.D.
6-10 ปี	18	3.60	0.64
1-5 ปี	101	3.58	0.40
11-15 ปี	16	3.58	0.35
16-20 ปี	7	3.35	0.88
21 ปี ขึ้นไป	35	3.47	0.34
รวม	177	3.56	0.44

ตารางที่ 4.78

วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวม
จำแนกตามระยะเวลาในการทำงาน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	.651	4	.163	.853	.494
ภายในกลุ่ม	32.816	172	.191		
รวม	33.467	176			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.6 การทดสอบความแตกต่างระหว่างการอบรมคัดแยกผู้เสียหายกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ผลการศึกษาแต่ละด้าน มีดังนี้

1. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการอบรมคัดแยกผู้เสียหายกับปัญหาการใช้เครื่องมือ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มเคยอบรม 3.37 สูงกว่าในกลุ่มไม่เคยอบรมที่มีค่าเฉลี่ย 3.18 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า การอบรมคัดแยกผู้เสียหายต่างกันมี ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.79)

ตารางที่ 4.79

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือจำแนก
ตามการอบรมคัดแยกผู้เสียหาย

การอบรมคัดแยกผู้เสียหาย	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
เคยอบรม	99	3.37	0.66	1.88	.061
ไม่เคยอบรม	78	3.18	0.66		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการอบรมคัดแยกผู้เสียหายกับปัญหาการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในกลุ่มไม่เคยอบรม 4.19 สูงกว่าในกลุ่มเคยอบรมที่มีค่าเฉลี่ย 4.07 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า การอบรมคัดแยกผู้เสียหายต่างก็มีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.80)

ตารางที่ 4.80

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย
จำแนกตาม การอบรมคัดแยกผู้เสียหาย

การอบรมคัดแยกผู้เสียหาย	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
เคยอบรม	99	4.07	0.78	1.12	.264
ไม่เคยอบรม	78	4.19	0.62		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการอบรมคัดแยกผู้เสียหายกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายเปรียบเทียบ

ค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายตามการอบรมคัดแยกผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มเคยอบรม 3.14 สูงกว่าในกลุ่มไม่เคยอบรมที่มีค่าเฉลี่ย 2.95 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่าการอบรมคัดแยกผู้เสียหายต่างก็มีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.81)

ตารางที่ 4.81

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิ
ของผู้เสียหายจำแนกตาม การอบรม
คัดแยกผู้เสียหาย

การอบรมคัดแยกผู้เสียหาย	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
เคยอบรม	99	3.14	0.64	1.93	.055
ไม่เคยอบรม	78	2.9487	0.66		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการอบรมคัดแยกผู้เสียหายกับปัญหาระยะเวลาในการคัดแยก พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มเคยอบรม 3.41 สูงกว่าในกลุ่มไม่เคยอบรมที่มีค่าเฉลี่ย 3.31 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า การอบรมคัดแยกผู้เสียหายต่างก็มีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยกไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.82)

ตารางที่ 4.82

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยก
จำแนกตามการอบรมคัดแยกผู้เสียหาย

การอบรมคัดแยกผู้เสียหาย	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
เคยอบรม	99	3.41	0.56	1.17	.245
ไม่เคยอบรม	78	3.31	0.60		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการอบรมคัดแยกผู้เสียหายกับปัญหาสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มเคยอบรม 4.11 สูงกว่าในกลุ่มไม่เคยอบรมที่มีค่าเฉลี่ย 3.96 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า การอบรมคัดแยกผู้เสียหายต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.83)

ตารางที่ 4.83

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจาก
การค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย
จำแนกตาม การอบรมคัดแยกผู้เสียหาย

การอบรมคัดแยกผู้เสียหาย	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
เคยอบรม	99	4.11	0.77	1.30	.196
ไม่เคยอบรม	78	3.96	0.75		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการอบรมคัดแยกผู้เสียหายกับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์โดยรวม เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจาก

การค้ำนุษย์ โดยรวม ตามการอบรมคัดแยกผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์ ในกลุ่มเคยอบรม 3.60 สูงกว่าในกลุ่มไม่เคยอบรมที่มีค่าเฉลี่ย 3.50 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า การอบรมคัดแยกผู้เสียหายต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.84)

ตารางที่ 4.84

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์โดยรวม จำแนก
ตามการอบรมคัดแยกผู้เสียหาย

การอบรมคัดแยกผู้เสียหาย	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
เคยอบรม	99	3.60	0.48	1.54	.126
ไม่เคยอบรม	78	3.50	0.38		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.7 การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการค้ำนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์กับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์

ผลการทดสอบแต่ละด้าน มีดังนี้

1. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการค้ำนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์กับปัญหาการใช้เครื่องมือ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์ ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 3.32 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำที่มีค่าเฉลี่ย 3.22 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ำนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์ ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.85)

ตารางที่ 4.85

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือ จำแนก
ตามความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับ
ความหมายของคำว่าผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	67	3.22	0.61	1.03	.306
ระดับสูง	110	3.32	0.69		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์กับปัญหาการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายพบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 4.17 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ ที่มีค่าเฉลี่ย 4.06 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.86)

ตารางที่ 4.86

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการคัดค้านุญ้ยด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย จำแนก
ตามความรู้ในเรื่องการคัดค้านุญ้ยเกี่ยวกับ
ความหมายของคำว่าผู้เสียหาย
จากการคัดค้านุญ้ย

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	67	4.06	0.65	.96	.337
ระดับสูง	110	4.17	0.75		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการคัดค้านุญ้ยเกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการคัดค้านุญ้ยกับปัญหาการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการคัดค้านุญ้ย ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ 3.14 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง ที่มีค่าเฉลี่ย 3.00 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการคัดค้านุญ้ยเกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการคัดค้านุญ้ย ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการคัดค้านุญ้ยด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.87)

ตารางที่ 4.87

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการคัดค้านุญ้ยด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย
จำแนกตาม ความรู้ในเรื่องการคัดค้านุญ้ย เกี่ยวกับ
ความหมายของคำว่าผู้เสียหาย
จากการคัดค้านุญ้ย

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	67	3.14	0.61	14.43	.154
ระดับสูง	110	3.00	0.67		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการค้ำนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์กับปัญหาระยะเวลาในการคัดแยก พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ 3.38 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง ที่มีค่าเฉลี่ย 3.35 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ำนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์ ต่างกันมีปัญหในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์ด้านระยะเวลาในการคัดแยกไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.88)

ตารางที่ 4.88

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ำนุษย์ด้านระยะเวลาในการคัดแยกจำแนก
ตามความรู้ในเรื่องการค้ำนุษย์เกี่ยวกับ
ความหมายของคำว่าผู้เสียหาย
จากการค้ำนุษย์

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	67	3.38	0.58	.29	.771
ระดับสูง	110	3.35	0.58		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการค้ำนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์กับปัญหาสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 4.09 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ ที่มีค่าเฉลี่ย 3.98 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ำนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์ ต่างกันมีปัญหในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.89)

ตารางที่ 4.89

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายจำแนก
ตามความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับ
ความหมายของคำว่าผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	67	3.98	0.71	.92	.358
ระดับสูง	110	4.09	0.79		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์กับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวม เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ตามความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 3.57 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ ที่มีค่าเฉลี่ย 3.54 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่าผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.90)

ตารางที่ 4.90

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์โดยรวม จำแนกตาม ความรู้ในเรื่อง
การค้ามนุษย์เกี่ยวกับความหมายของคำว่า
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	67	3.54	0.38	.42	.675
ระดับสูง	110	3.57	0.47		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.8 การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์กับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ผลการทดสอบแต่ละด้านมีดังนี้

1. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์กับปัญหาการใช้เครื่องมือ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 3.31 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ ที่มีค่าเฉลี่ย 3.25 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.91)

ตารางที่ 4.91

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ำมนุษย์ด้านปัญหาการใช้เครื่องมือจำแนกตาม
ความรู้ในเรื่องการค้ำมนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนใน
การคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำมนุษย์

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	81	3.25	0.65	.61	.540
ระดับสูง	96	3.31	0.68		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการค้ำมนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำมนุษย์กับปัญหาการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย พบว่ามีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำมนุษย์ ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 4.23 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ ที่มีค่าเฉลี่ย 4.00 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่ามีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ำมนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำมนุษย์ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำมนุษย์ ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหายแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.92)

ตารางที่ 4.92

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ำมนุษย์ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย
จำแนกตาม ความรู้ในเรื่องการค้ำมนุษย์เกี่ยวกับ
ขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ำมนุษย์

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	81	4.00	0.75	2.17	.031*
ระดับสูง	96	4.23	0.68		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการค้ำนุชย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุชย์กับปัญหาการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย พบว่ามีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุชย์ ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 3.06 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ ที่มีค่าเฉลี่ย 3.05 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ำนุชย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุชย์ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุชย์ ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.93)

ตารางที่ 4.93

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ำนุชย์ด้านการขาดความรู้ในเรื่องสิทธิของผู้เสียหาย
จำแนกตาม ความรู้ในเรื่องการค้ำนุชย์เกี่ยวกับ
ขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ำนุชย์

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	81	3.05	0.66	.02	.983
ระดับสูง	96	3.06	0.65		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการค้ำนุชย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุชย์กับปัญหาระยะเวลาในการคัดแยก พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุชย์ ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 3.36 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ ที่มีค่าเฉลี่ย 3.36 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ำนุชย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุชย์ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำนุชย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยกไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.94)

ตารางที่ 4.94

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ด้านระยะเวลาในการคัดแยกจำแนก
ตามความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอน
ในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	81	3.36	0.68	.00	.997
ระดับสูง	96	3.36	0.48		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์กับปัญหาสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 4.08 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ ที่มีค่าเฉลี่ย 4.01 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.95)

ตารางที่ 4.95

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายจำแนก
ตามความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอน
ในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	81	4.01	0.86	.61	.541
ระดับสูง	96	4.08	0.67		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

6. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์โดยรวม เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ตามความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 3.59 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ ที่มีค่าเฉลี่ย 3.51 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.96)

ตารางที่ 4.96

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์โดยรวมจำแนกตาม ความรู้ในเรื่อง
การค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยก
ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	81	3.51	0.49	1.19	.237
ระดับสูง	96	3.59	.389		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

7. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการใช้เครื่องมือ พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 3.30 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ ที่มีค่าเฉลี่ย 3.26 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านการใช้เครื่องมือไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.97)

ตารางที่ 4.97

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการคัดค้านด้านการใช้เครื่องมือจำแนกตามความรู้
ในเรื่องการคัดค้านโดยรวม

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	81	3.26	0.57	.43	.665
ระดับสูง	96	3.30	0.73		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

8. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการคัดแยกผู้เสียหายจากการคัดค้านด้าน
การขาดทักษะการจำแนกประเภทผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจาก
การคัดค้าน ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 4.25 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ ระดับต่ำที่มี ค่าเฉลี่ย 3.97
ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05
แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการคัดค้านเกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการคัดค้าน
ต่างกันมีปัญาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการคัดค้าน ด้านการขาดทักษะการจำแนกประเภท
ผู้เสียหายแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.98)

ตารางที่ 4.98

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการคัดค้านด้านการขาดทักษะการจำแนกประเภท
ผู้เสียหายจำแนกตามความรู้ในเรื่อง
การคัดค้านโดยรวม

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	81	3.97	0.68	2.61	.010*
ระดับสูง	96	4.25	0.72		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

9. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านสิทธิในการคุ้มครองผู้เสียหาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ 3.08 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง ที่มีค่าเฉลี่ย 3.03 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ต่างกันมีปัญหามากในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสิทธิในการคุ้มครองผู้เสียหายไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.99)

ตารางที่ 4.99

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ด้านสิทธิในการคุ้มครองผู้เสียหายจำแนก
ตามความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์โดยรวม

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	81	3.08	0.60	.48	.631
ระดับสูง	96	3.03	0.69		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

10. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านระยะเวลาในการคัดแยก พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ 3.38 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง ที่มีค่าเฉลี่ย 3.35 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ต่างกันมีปัญหามากในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านระยะเวลาในการคัดแยกไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.100)

ตารางที่ 4.100

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ด้านระยะเวลาในการคัดแยกจำแนกตาม
ความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์โดยรวม

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	81	3.38	0.58	.41	.679
ระดับสูง	96	3.35	0.58		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

11. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านสถานที่ในการคัดแยก พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 4.06 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ ที่มีค่าเฉลี่ย 4.03 ซึ่งจากการทดสอบด้วยค่า t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ด้านสถานที่ในการคัดแยกไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.101)

ตารางที่ 4.101

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์ด้านสถานที่ในการคัดแยกจำแนกตาม
ความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์โดยรวม

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	81	4.03	0.74	.20	.839
ระดับสูง	96	4.06	0.79		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

12. การทดสอบความแตกต่างระหว่างการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์โดยรวม เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ตามความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์พบว่า มีค่าเฉลี่ยปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกลุ่มที่มีความรู้ระดับสูง 3.58 สูงกว่าในกลุ่มที่มีความรู้ระดับต่ำ ที่มีค่าเฉลี่ย 3.52 ซึ่งจากการทดสอบด้วย t-test พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 แสดงว่า ความรู้ในเรื่องการค้ามนุษย์เกี่ยวกับขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ต่างกันมีปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.102)

ตารางที่ 4.102

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหาย
จากการค้ามนุษย์โดยรวม จำแนกตาม ความรู้ในเรื่อง
การค้ามนุษย์โดยรวม

ระดับความรู้	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ระดับต่ำ	81	3.52	0.38	.95	.343
ระดับสูง	96	3.58	0.48		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ส่วนที่ 6 การเปรียบเทียบแนวทางการพัฒนาขั้นตอน การคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

สรุปผลการเปรียบเทียบ พบว่า ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านการใช้เครื่องมือมีความแตกต่างทางเพศ ปัญหาด้านการขาดทักษะการจำแนกประเภทผู้เสียหายมีความแตกต่างตามความรู้เรื่องการค้ามนุษย์ด้านขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ และความรู้เรื่องการค้ามนุษย์โดยรวมปัญหาด้านสิทธิในการคุ้มครองผู้เสียหายมีความแตกต่างตามอายุ ปัญหาด้านระยะเวลาในการคัดแยก ปัญหาด้านสถานที่ในการคัดแยก และปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์โดยรวม มีความแตกต่างตามระดับการศึกษา ดังแสดงในตารางสรุป (ตารางที่ 4.103)

ตารางที่ 4.103
สรุปการเปรียบเทียบระหว่างข้อมูลทั่วไปกับปัญหา
การคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ข้อมูลทั่วไป	การใช้ เครื่องมือ	การขาด ทักษะ การจำแนก ประเภท ผู้เสียหาย	สิทธิในการ คุ้มครอง ผู้เสียหาย	ระยะเวลา ในการคัด แยก	สถานที่ ในการคัด แยก	รวม
เพศ	t=2.07 p=.040*	t=1.33 p=.186	t= .77 p=.405	t= .00 p=.998	t= .98 p=.331	t=1.39 p=.167
อายุ	F=.068 p=.9771	F=.485 p=.693	F=3.284 p=.022*	F=2.167 p=.0934	F=.424 p=.736	F=.821 p=.484
ระดับ การศึกษา	F=.735 p=.481	F=2.714 p=.069	F=.090 p=.914	F=9.828 p=.000*	F=3.5749 p=.0301*	F=.579 p=.030*
ตำแหน่ง	F=1.800 p=.1310	F=.218 p=.928	F=.904 p=.463	F=1.008 p=.405	F=.782 p=.539	F=.850 p=.496
ระยะเวลาใน การทำงาน	F=.987 p=.416	F=.167 p=.955	F=1.182 p=.320	F=.824 p=.512	F=.509 p=.729	F=.853 p=.494
การอบรม การคัดแยก ผู้เสียหาย	t=1.88 p=.061	t=1.12 p=.264	t= 1.93 p=.055	t= 1.17 p=.245	t= 1.30 p=.196	t=1.54 p=.126
ความรู้ในเรื่อง การค้ามนุษย์ ความหมายของ คำว่าผู้เสียหาย จากการค้า มนุษย์	t=1.03 p=.306	t= .96 p=.337	t= 1.43 p=.154	t= .29 p=.771	t= .92 p=.358	t= .42 p=.675
รวม	t= .49 p=.665	t=2.61 p=.010*	t= .48 p=.631	t= .41 p=.679	t= .20 p=.839	t= .95 p=.343

ตารางที่ 4.103 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	การใช้ เครื่องมือ	การขาด ทักษะ การจำแนก ประเภท ผู้เสียหาย	สิทธิในการ คุ้มครอง ผู้เสียหาย	ระยะเวลา ในการคัด แยก	สถานที่ ในการคัด แยก	รวม
ขั้นตอนใน การคัดแยก ผู้เสียหายจาก การค้ำมนุษย์	t= .61 p=.540	t=2.17 p=.031*	t= .00 p=.997	t= .61 p=.541	t= 1.19 p=.237	t= .43 p=.665
รวม	t= .49 p=.665	t=2.61 p=.010*	t= .48 p=.631	t= .41 p=.679	t= .20 p=.839	t= .95 p=.343

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ส่วนที่ 7 การอภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาขั้นตอนการคัดแยกผู้เสียหายเสียหายจากการค้ำมนุษย์ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ พ.ศ. 2551” ซึ่งผลการศึกษาสามารถนำไปเชื่อมโยงกับแนวคิดและงานวิจัยต่าง ๆ มีประเด็นที่น่าสนใจสำหรับการนำมาอภิปรายผลการศึกษาดังนี้

7.1 ความรู้ในเรื่องความหมายของการค้ำมนุษย์ที่ปรากฏตามพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ พ.ศ. 2551

ผลการศึกษา ความรู้ด้านการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ำมนุษย์ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำมนุษย์ พ.ศ. 2551 ของกลุ่มตัวอย่างจาก 3 ประเด็น พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในเรื่องความหมายของการค้ำมนุษย์ ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 62.1 เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า ร้อยละ 67.2 มีความรู้ในเรื่องผู้เสียหายจากการค้ำมนุษย์ ร้อยละ 63.3

มีความรู้ในเรื่องการบังคับใช้บริการ และ ร้อยละ 37.9 มีความรู้ในเรื่องการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับวาสนา เก้านพรัตน์ และคณะ (2552, น. 119) ได้กล่าวว่าผู้ปฏิบัติงานควรมีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายการค้ามนุษย์ เพื่อสามารถระบุสภาพปัญหาได้อย่างถูกต้อง และควรคัดแยกให้ได้ว่าเด็กต่างชาติผู้ที่จะให้ความช่วยเหลือเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์หรือเป็นผู้ที่ประสบปัญหาที่สมควรได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายอื่น เพื่อจะนำไปสู่กระบวนการให้ความช่วยเหลืออย่างถูกต้องเหมาะสมต่อไป เช่นเดียวกับสุภาวงศ์ จันทวานิช (2547, น. 45) ได้สรุปความหมายของการค้ามนุษย์ ว่าหมายถึงการแสวงหาประโยชน์ทางกามารมณ์ การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ที่ได้กำหนดความหมายของการค้ามนุษย์ ไว้ในมาตรา 6 ว่าการค้ามนุษย์ เป็นการใช้อำนาจโดยมิชอบ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับการศึกษาของยุพิน ระพีพันธุ์ (2544, น. 11) กล่าวว่าความรู้ หมายถึง การรู้เรื่องราว ข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ ที่เกิดจากประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งเป็นความจำที่มนุษย์ได้สะสมรายละเอียดของเรื่องราวปรากฏการณ์ ไว้และแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมที่เรียกเอาสิ่งที่จำเป็นได้ออกมาให้ปรากฏ สามารถสรุปได้ว่าความรู้ด้านความหมายของการค้ามนุษย์เป็นปัจจัยหลักในการปฏิบัติด้านการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ เพราะหากผู้ปฏิบัติงานในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ขาดความรู้ในเรื่องความหมายการค้ามนุษย์ จะทำให้ไม่รู้และไม่เข้าใจ และอาจส่งผลให้เกิดความผิดพลาดในการดำเนินงานคัดแยกผู้เสียหายจากกาค้ามนุษย์

ผลการศึกษา ขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ของกลุ่มตัวอย่างจาก 3 ประเด็น พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในเรื่องขั้นตอนการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในภาพรวมอยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 54.2 เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า ร้อยละ 76.8 มีความรู้ในเรื่องการให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ไม่ใช่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ร้อยละ 72.3 มีความรู้ในเรื่องการให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ เป็นผู้เสียหาย ร้อยละ 68.9 มีความรู้ในเรื่องการคัดแยกผู้เสียหายซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวาสนา เก้านพรัตน์ และคณะ (2552, น. 21) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนการดำเนินงานช่วยเหลือเด็กต่างชาติโดยหลักแล้วมีขั้นตอนการดำเนินการดำเนินการ เช่นเดียวกับเด็กไทย แต่อาจจะมีรายละเอียดที่แตกต่างกันตามแต่สภาพปัญหา เช่น แรงงานเด็กต่างชาติ เด็กต่างชาติพึงได้รับการสงเคราะห์หรือคุ้มครองสวัสดิภาพดีภาพ เด็กต่างชาติที่ตกเป็น ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ นอกจากนี้ นิญาดา อิมเพชร และคณะ (2552, น. 7) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนการปฏิบัติงานในการให้ความช่วยเหลือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์จะคำนึงถึงประโยชน์

สูงสุดของผู้เสียหายเป็นหลัก รวมถึงคุ้มครองสิทธิประโยชน์ที่พึงได้โดยคำนึงถึงหลักสิทธิมนุษยชนของผู้เสียหาย

ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ของกลุ่มตัวอย่างจาก 5 ประเด็น พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 เมื่อพิจารณารายละเอียดปัญหาการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ เรื่องการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย อยู่ในระดับสูงโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 เรื่องสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหายอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ได้มีการเล็งเห็นความจำเป็นในการพัฒนาทักษะการคัดแยกผู้เสียหายและอบรมเพิ่มศักยภาพตามกระบวนการสังคมสงเคราะห์ เพราะในการปฏิบัติงานเรื่องการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ อันดับแรกผู้ปฏิบัติงานต้องสืบค้นข้อเท็จจริง สัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลเบื้องต้น ซึ่งสอดคล้องกับ สุรางค์รัตน์ วศินารมณ (2542, น. 8) ที่กล่าวว่า ทักษะการสัมภาษณ์และให้คำปรึกษา ผู้ปฏิบัติงานสวัสดิการสังคม จำเป็นต้องมีทักษะพื้นฐาน ควรมีทักษะการให้คำปรึกษาตามหน้าที่ที่ตนเองรับผิดชอบ เพราะในการปฏิบัติงานด้านการคัดแยกผู้เสียหายจำเป็นต้องมีการติดต่อกับผู้เกี่ยวข้องในรูปของกระบวนการสังคมสงเคราะห์ และสอดคล้องกับระพีพรรณ คำหอม (2544, น. 104) ที่กล่าวว่า นักสังคมสงเคราะห์และนักสวัสดิการสังคมมีความต้องการพัฒนาทักษะการทำงานแบบสหวิชาชีพ ทักษะการทำงานแบบเครือข่าย ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะการใช้ทรัพยากรทางสังคม

7.2 ปัญหาและอุปสรรคในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านการขาดทักษะการจำแนกผู้เสียหาย ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณารายละเอียดของปัญหา พบว่า การขาดทักษะในการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง และการขาดทักษะในการคัดแยกผู้เสียหาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เข้มพร วิรุณราพันธ์ (2542, น. 1) ที่กล่าวไว้ว่า การศึกษานโยบายและปฏิบัติการในการป้องกันแก้ไขปัญหาการใช้แรงงานเด็กต่างชาติในประเทศไทย จำเป็นอย่างยิ่งที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องอาศัยทักษะความรู้ในการทำงานร่วมกัน และชุดิมา สมประสงค์ (2547, น. 129) ศึกษาเรื่อง แนวทางในการพัฒนาการประสานงานระหว่างองค์กรเพื่อช่วยเหลือหญิงและเด็กที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ สรุปได้ว่าการปฏิบัติงานควรมีการอบรมเพิ่มพูนความรู้ทักษะ แก่บุคคลกร โดยเฉพาะเรื่องการสืบค้นข้อเท็จจริง โดยอาจจัดให้มีการอบรมเชิงสัมมนา เพื่อให้เกิดการพัฒนาการเรียนรู้อย่างเข้าใจ

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อระดับปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านสถานที่ในการคัดแยกผู้เสียหาย ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณารายละเอียดของปัญหา พบว่า ในการคัดแยกผู้เสียหายต้องใช้สถานที่ที่เหมาะสม และสถานที่ที่ใช้ในการคัดแยกผู้เสียหายมีผลต่อการคัดแยกผู้เสียหาย สอดคล้องกับสุจิตรา สุวรรณทัต (2548, น. 36) ที่ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหาเด็กที่ได้รับผลกระทบจากโรคเอดส์ไปปฏิบัติ พบว่า เครื่องมือ เครื่องใช้ อาคาร สถานที่ เป็นกลไกที่จะช่วยให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมาย มีศักยภาพเพียงพอต่อการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุตามนโยบาย เช่นเดียวกับวิชาดา ไตรรัตน์ (2540, น. บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเรื่องปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายการจัดระบบเพื่อควบคุมการทำงานของแรงงานต่างชาติผิดกฎหมายไปปฏิบัติ พบว่า ปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ ขาดความพร้อมในด้านบุคลากร สถานที่ที่ใช้ในการดำเนินการ และสุรรัตน์ ก้านบัวแก้ว (2542, น. 89-92) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การจัดสวัสดิการสังคมแก่เด็กถูกทอดทิ้งในทัศนะของนักสังคมสงเคราะห์ พบว่า กลุ่มประชากรที่ศึกษามีปัญหาในเรื่องการขาดแคลนจำนวนบุคลากร และอาคารสถานที่ นอกจากนี้ อรวิทย์ ไชยชนะ (2548, น. บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความพร้อมของผู้ปฏิบัติงานด้านเด็กต่อการนำมาตราฐานการให้บริการสวัสดิการสังคมด้านเด็ก พบว่า ผู้ปฏิบัติงานสวัสดิการสังคมด้านเด็กต้องคำนึงถึงความสำคัญของการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและเอื้อต่อการส่งเสริมพัฒนาการและความต้องการของเด็ก

7.3 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ผลการศึกษา ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด มีข้อคิดเห็นสามารถสรุปได้ดังนี้

ควรมีการฝึกอบรมในลักษณะการฝึกปฏิบัติจริง เป็นการศึกษาจากสถานการณ์จริง ควรมีการดำเนินงานโดยสหวิชาชีพ โดยใช้เจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ ความชำนาญ มีประโยชน์เฉพาะด้านข้อมูลของผู้เสียหายต้องมีความชัดเจน กระบวนการทำงานที่ผู้เสียหายเป็นผู้หญิงควรให้เจ้าหน้าที่เป็นเพศเดียวกับผู้เสียหาย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงความเป็นจริงเพื่อสร้างความไว้วางใจ ไม่เกิดการปิดบังข้อมูล และเพื่อให้เกิดความรวดเร็ว กระบวนการในการคัดแยกต้องมีความชัดเจน

7.4 การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างข้อมูลทั่วไปกับปัญหาและอุปสรรคในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ผลการเปรียบเทียบ พบว่า ปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ด้านการใช้เครื่องมือมีความแตกต่างทางเพศ ปัญหาด้านการขาดทักษะการจำแนกประเภทผู้เสียหายมีความแตกต่างตามความรู้เรื่องการค้ามนุษย์ด้านขั้นตอนในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ และความรู้เรื่องการค้ามนุษย์โดยรวมปัญหาด้านสิทธิในการคุ้มครองผู้เสียหายมีความแตกต่างตามอายุ ปัญหาด้านระยะเวลาในการคัดแยก ปัญหาด้านสถานที่ในการคัดแยก และปัญหาในการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์โดยรวม มีความแตกต่างตามระดับการศึกษา